

CZEMPIN, 1 SIERPIEŃ 2011

RADA MIEJSKA
W CZEMPINIU
OR. 0004, 15. 2011

Wojewódzki

Sąd Administracyjny

w Poznaniu

Ul. Ratajczaka 10/12

61-815 Poznań

Skarżący : Prokurator Rejonowy w Kościanie, woj. Wielkopolskie

Strona przeciwna : Rada Miejska w Czempiniu, woj. Wielkopolskie, ul. 24 stycznia 25.

Odpowiedź na skargę.

Działając w imieniu i na rzecz Rady Miejskiej w Czempiniu przesyłając skargę Prokuratora Rejonowego z Kościana z dnia 10.06.2011 roku doręczoną do siedziby gminy w Czempiniu dnia 04.07.2011 roku wnoszę:

- o odrzucenie skargi

ewentualnie w przypadku nieuwzględnienia tego wniosku

- o oddalenie skargi w całości.

Uzasadnienie

Uchwałą nr X/73/03 RM w Czempiniu z 25.03.2003 roku w sprawie zasad usytuowania na terenie gminy Czempin miejsc sprzedaży i podawania napojów alkoholowych Rada Gminy określiła przedmiotowe zasady i wyznaczyła miejsca do sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych; wykonanie uchwały powierzono Burmistrzowi Gminy. Od roku 2003 wydano ponad 500 zezwoleń, w tym w poszczególnych latach jak w załączonej tabelce (załącznik nr 1)

Zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych w Gminie Czempień.

Rok	Ogółem wszystkich	Zezwolenia jednorazowe	Zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych			
			Ogółem	Do 4,5% oraz piwa	Od 4,5 % do 18% z wyjątkiem piwa	Powyżej 18 %
2004	47	15	32	15	10	7
2005	21	13	8	3	2	3
2006	76	20	56	23	19	14
2007	86	31	55	23	17	15
2008	51	28	23	9	7	7
2009	46	23	23			
2010	86	22	64			

Dnia 12.04.2011 roku do Urzędu Miejskiego w Czempiniu wpłynęło pismo Prokuratora o przesłanie uchwały Rady Miejskiej Czempinia nr. X/73/03 z dnia 25.06.2003 roku(załącznik nr 2).

Dnia 04.07. 2011 roku wpłynęła do siedziby gminy Czempień skarga do WSA w Poznaniu za pośrednictwem RM w Czempiniu z wnioskiem o stwierdzenie nieważności § 1ust b przedmiotowej uchwały z uwagi za rażące naruszenie przepisu art. 12 ust 2 ustawy z 26.10. 1982 roku o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi.

Rada Miejska po zapoznaniu się ze skargą podnosi co następuje:

Termin do wniesienia skargi przez Prokuratora wynosi 6 miesięcy od dnia doręczenia stronie rozstrzygnięcia w sprawie indywidualnej bądź sześć miesięcy od dnia wejścia w życie aktu lub podjęcia innej czynności uzasadniającej wniesienie skargi ; termin ten nie ma zastosowania do skargi na akt prawa miejscowego. Kierując się powyższym taki akt można zaskarżyć w każdym czasie, implikuje to dalsze konsekwencje. Skoro ustawodawca wyłączył akty prawa miejscowego z przedmiotowego zakresu czasowego 6 miesięcznego od podjęcia czynności, która uzasadnia wniesienie skargi to prokurator winien wezwać najpierw organ samorządu-Radę Miasta do usunięcia naruszenia prawa podając przyczyny takiego wniosku oraz uzasadnienie faktyczne i prace. Przepis art. 53 § 3 zd .2 stanowi o tym, iż termin sześć- miesięczny nie ma zastosowania wyłącznie do wnoszenia skarg na akty prawa miejscowego. Przepisy art. 52 oraz art. 53 p .p. s. a jednoznacznie określają jakie czynności winien dokonać podmiot wnoszący skargę po wyczerpaniu środków zaskarżenia określonych w art. 52§ 2 p.p.s.a. Wśród tych ustawowych obowiązków jest enumeratywnie wymienione wezwanie właściwego organu do usunięcia naruszenia prawa przed wniesieniem skargi. Tym samym Prokurator Rejonowy nie dopełnił tej czynności, a skarga wniesiona do Sądu bez uprzedniego wezwania na piśmie do usunięcia naruszenia prawa jest niedopuszczalna i winna zostać odrzucona. Również powołany w skardze przepis art. 5 ustawy o prokuraturze nie zwalnia tego organu z takiego obowiązku. Na marginesie należy wskazać, iż prokurator wniósł o stwierdzenie nieważności §1 ust b co nie koresponduje z treścią uchwały (§ 1 pkt 1 lit b)

W przypadku nieuwzględnienia tego wniosku wnoszę o oddalenie skargi w całości.

Prokurator Rejonowy przesyłając przedmiotową skargę, w uzasadnieniu wskazał, że zapis w § 1 ust b uchwały jest niezgodny z prawem i stoi w sprzeczności z założeniami ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi oraz, że zapis ten jest niezgodny z duchem i naczelnymi założeniami ustawy. Przepis § 1 lit b skarżonej uchwały nie spełniła w ocenie Prokuratora kryteriów ograniczenia dostępności alkoholu i tworzenia warunków motywujących powstrzymanie się od spożywania alkoholu wskazując przy tym wyrok jednostkowy NSA w Warszawie z 23. 01.1996 roku sygn. II SA 2792/95. W ocenie Prokuratora przepisy prawa miejscowego wbrew intencji ustawodawcy są wysoce nieprecyzyjne, niekonkretne, niespójne a na etapie wykonywania prawa pozwalają na całkowitą dowolność ich stosowania mogącą prowadzić do „obchodzenia” celu ustawy. Nadto Prokurator zarzucił zapisowi § 1 ust b uchwały sprzeczność z ogólnymi zasadami techniki prawodawczej.

Odnosząc się do treści skargi podnosimy, iż stosownie do przepisów ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi Rada ustala w drodze uchwały zasady usytuowania na terenie gminy miejsc sprzedaży i podawania napojów alkoholowych co też uczyniła 25.06.2003 roku. Organ nadzoru – wojewoda nie wniósł jakichkolwiek zastrzeżeń zarówno co do konstrukcji i założeń całego aktu jak też do treści poszczególnych zapisów przedmiotowej uchwały. Uchwała weszła w życie po upływie 14 dni od ogłoszenia w dzienniku Urzędowym Województwa Wielkopolskiego.

Powyższa uchwała jest od 2003 roku stosowana i nie budziła i nadal nie budzi żadnych zastrzeżeń. W trakcie jej wykonywania nie zanotowano również żadnych przykładów niewłaściwego postępowania czy też jej niezrozumienia. Rozpatrując każdy wniosek kierowano się zasadami prawa – ustawą o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi oraz uchwałą Rady w tym przedmiocie, a Burmistrz wydając indywidualne decyzje zawsze kierował się zarówno duchem jak i literą prawa oraz opinią Gminnej Komisji ds. Rozwiązywania Problemów Alkoholowych.

Prokurator przesyłając skargę nie określił na czym ma polegać rażące naruszenie prawa – art. 12 ust 2 przedmiotowej ustawy podając wyłącznie, iż zapis uchwały jest niezgodny z przepisem ustawy i jej duchem i zapis tej uchwały może prowadzić do „obejścia” celu ustawy nie przeprowadzając w tym względzie ani żadnego postępowania, ani też nie zażądał wyjaśnień w tym przedmiocie. W tym miejscu pragniemy podnieść, że konstrukcja i zapisy uchwał w tym przedmiocie w ościennych gminach w zakresie wnioskowanym przez Prokuratora brzmi podobnie by nie stwierdzić, że tożsamo; stąd zdziwienie dla naszej społeczności lokalnej czym samorząd Czempinia zasłużył na tak życzliwe spojrzenie i tak dla przykładu załączamy :

- uchwałą RM Kościana z 2003 roku - załącznik nr 3,
- uchwałą Gminy Kościan z 19.12.2002 roku – załącznik nr 4,
- uchwałą Rady Miasta Krzywinia z 27.12.2002 roku – załącznik nr 5.

Załączam również uchwałą ościennej gminy, gdzie w ogóle nie określono odległości od „obiektów chronionych”- uchwałą Rady Miasta Śmigiel z 23.01.2003 roku – załącznik nr 5.

Na marginesie pragniemy zauważyć, że prokurator nie podjął żadnych czynności mających na celu wyjaśnienie przyjętych zasad w zakresie prawa miejscowego, jak i praktyki stosowania i wykonywania uchwał.

Podawana przez Prokuratora odległość nie jest i nie może być sprzeczna z założeniami ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi. To członkowie społeczności lokalnych, w tym ich przedstawiciele w radzie (radni, komisje rady), burmistrz są najbliższymi tym problemom i nie poprzez penalizację określonych postępowań, lecz drogą zrozumienia istoty i wychowania społeczeństwa w duchu założeń ustawy należy dokonać określonych czynności i w następstwie tego dokonywać oceny prawnej. Należy zauważyć, że organy policji nie odnotowały przypadków naruszeń uchwały i należy nie tylko domniemać, ale przyjąć za pewne, że przedmiotowa uchwała została należycie uchwalona i jest w sposób właściwy stosowana przez okres bez mała 10 lat. W zakończeniu tych zważeń podnosimy, iż w sprawie VI SA/WA 911/07 z 03.10.2007 roku WSA w Warszawie wypowiedział się co prawda w sprawie przepisu art. 30 ustawy o grach i zakładach wzajemnych, ale „per analogiam” jest to przyjęcie zasady mierzenia odległości wg faktycznej drogi przejścia.

W ocenie strony przeciwnej Rady Miejskiej w Czempiniu przy ocenie zaistniałego stanu rzeczy ważnym jest poza samym zapisem uchwały również praktyka stosowania tej uchwały. W tym miejscu należy podnieść, że sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości poprzez kontrolę działalności administracji publicznej. Kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem. Sąd nie może opierać kontroli na kryterium słuszności lub sprawiedliwości społecznej (por. I ISA/WR 31/09 lex nr 593645). Kontrolny charakter postępowania sądowo – administracyjnego polega na badaniu czy w trakcie postępowania administracyjnego zostały przez organ zachowane procedury i czy przedmiotowa uchwała jest zgodna z przepisami prawa. W tym względzie podnoszone przez organ wnoszący skargę argumenty nie mogą mieć charakteru bezwzględnie wiążącego.

W przedmiocie sprzeczności z ogólnymi zasadami techniki prawodawczej ustosunkujemy się w terminie późniejszym po sprecyzowaniu przez prokuratora w formie pisemnej przedstawionego zarzutu.

Przewodniczący Rady Miejskiej
Krzysztof Saniewicz
Krzysztof Saniewicz